

Σκηνή 4^η:

[A: Μουσική εισαγωγή]

Βρισκόμαστε σε μια γειτονιά όπου 3-4 παιδιά παίζουν . Βλέπουμε τη γυναίκα σε παιδική ηλικία, γύρω στα 6-8, να παίζει μαζί με τα άλλα παιδιά. Η Γυναίκα σαν παντογνώστρια αφηγήτρια στέκεται στις παρυφές της σκηνής και τα παρακολουθεί.

[B: Άρια-Μονόλογος Γυναίκας]

Γυναίκα: Το πώτο καλοκαίρι μου
στο καινούργιο σπίτι της οδού Μουράτ.
Κοντά στις Πυραμίδες.
Βγαίνω τα πρωινά με το ποδήλατό μου
και παίζω με τα παιδιά της νέας γειτονιάς.
Ο Άντελ, το ψηλό κι αδύνατο μελαχρινό αγόρι
με όμορφα χαρακτηριστικά.
Το καρδιοχτύπι αντηχεί στο μικροσκοπικό μου στήθος
κάθε φορά που τον βλέπω.

[C: Χορωδιακό παιδιών]

Ορμάνε τα παιδιά στη σκηνή:

Χορωδία παιδιών: Χέι, χέι, χέι..., ε-ε-ο-ο, ε-ε-ο,...

[D: Διάλογος Άντελ-Μικρό κορίτσι]

Άντελ: Πώς σε λένε;
Μικρό κορίτσι: Έλσα.
Άντελ: Πώς;
Μικρό κορίτσι: Έλσα...
Αγόρι: Τι όνομα είναι αυτό;
Μικρό Κορίτσι: Ξένο....
Άντελ: Ξένο;
Μικρό κορίτσι: Ελληνικό, από το Ελισάβετ!
Αγόρι: Ελληνικό;
Μικρό κορίτσι: Είμαι Ελληνίδα.
Άντελ: Ελληνίδα;
Μικρό κορίτσι: Ακριβώς.
Άντελ: Και τότε γιατί μένεις εδώ;
Μικρό κορίτσι (τον κοιτάζει απορρημένη, θέλοντας να διαβάσει τη σκέψη του):
Δεν ξέρω.
Άντελ: Σου αρέσει η Αίγυπτος;
Μικρό κορίτσι: Ναι, πολύ.
Αγόρι: Είναι η πατρίδα μου.
Μικρό κορίτσι: Και η δική μου!
Αγόρι: Δική σου;
Μικρό κορίτσι: (γνέφει θετικά).
Αγόρι: Μα μου είπες πως είσαι από την Ελλάδα.

Μικρό κορίτσι: (γνέφει με τους ώμους πως δεν ξέρει)

Και τα δύο παιδιά φεύγουν πάνω στα ποδήλατά τους από την Σκιηνή ενώ γελούν ευτυχισμένα.

[E: Άρια Γυναίκας]

Γυναίκα: Παιδική ηλικία είναι το όνειρο κι ο μύθος.
Επιβάλλονται στη μνήμη μας με απίστευτη ηδύτητα.

(Τα παιδιά μαζί με τους φίλους τους ορμούν πάλι με τα ποδήλατά τους κι αλωνίζουν τη σκιηνή).

[F]

Χορωδιακό πιδιών: ε-ε-ε, ο-ο-ο,...

Γυναίκα: Όταν κουραζόμαστε απ' το παιχνίδι
καθόμαστε σε τούτο το μικρό πεζούλι
ή βάζουμε τα πρόσωπά μας ανάμεσα στα σίδερα
της μεγάλης καγκελόπορτας
και περιμένουμε να δούμε ποιος θα είναι ο επόμενος επισκέπτης

(Μπαίνει ο Δάσκαλος)

αυτού του παράξενου πράσινου σπιτιού
με τα σφραγισμένα παράθυρα.

(Ένας μελαμψός πανύψηλος άντρας (γύρω στα 55) με αβρό πρόσωπο, τυπικά αιγυπτιακά χαρακτηριστικά πίσω από τα χοντρά κοκάλινα γυαλιά του και ένα άδολο χαμόγελο που σχεδόν δεν σβήνει ποτέ βγαίνει από το αυτοκίνητο και προχωρά προς το σπίτι. Είναι ο Δάσκαλος σε νεαρότερη ηλικία.

Τα μεγάλα σκούρα του γυαλιά σκιάζουν ένα μεγάλο μέρος του προσώπου του, αφήνουν όμως ακάλυπτα, δυο μάτια με έντονο βλέμμα, εκφραστικά, που όμως στάζουν πάντα ζεστασιά και καλοσύνη.

Τα παιδιά τον ξεχωρίζουν πάντα γιατί κάθε φορά που κατεβαίνει από τη λιμουζίνα του τα χαιρετά καθώς και τον κηπουρό με εγκαρδιότητα, σαν να είναι φίλοι από τα παλιά κι είναι ένας χαιρετισμός που ο γέροντας δέχεται με μεγάλη υπερηφάνεια.

Απλώνει το χέρι του στα παιδιά για μια φιλική χειραγία, χαϊδεύει τα κεφάλια τους που καίνε κυριολεκτικά από τη παρατεταμένη έκθεση στον ήλιο, αφήνοντας ένα μικρό γέλιο αποδοχής. Ο άντρας χάνεται μέσα στο πράσινο σπίτι.

[G]

[Ζωηρεύει το το παιχνίδι της ομάδας των παιδιών με την παράλληλη εξέλιξη των δρωμένων στο βάθος με τον Άντελ την Έλσα και τον Δάσκαλο]

Μικρό κορίτσι: Ποιος νάναι;

Άντελ (δείχνοντας έκπληκτος και θυμωμένος για την άγνοιά της):

Μα δεν έχεις δει τα έργα του στην τηλεόραση;

Μικρό κορίτσι (με αφέλεια): Ηθοποιός είναι;

Άντελ: (το αγόρι γνέφει αρνητικά.)

Μικρό κορίτσι: Τότε;

Άντελ: Δεν βλέπεις τηλεόραση;

Μικρό κορίτσι: Βλέπω.

Άντελ: Τα σήριαλ και τον κινηματογράφο;

Μικρό κορίτσι: Βλέπω...

Άντελ: Τότε πρέπει να τον γνωρίζεις.

Μικρό κορίτσι: Δουλεύει στην τηλεόραση;
Άντελ: Όχι, εκείνος έχει γράψει τις ιστορίες.
Είναι μεγάλος, πολύ μεγάλος συγγραφέας.
Μικρό κορίτσι (με έκδηλο θαυμασμό και απορία):
Θα μπορούσα να διαβάσω τα βιβλία του;
Άντελ: Φυσικά, όμως πρέπει να μάθεις καλά Αραβικά.
Όταν μεγαλώσεις, θα σου τα δανείσω.

Γυναίκα: Πόση χαρά!
Σαν υπόσχεση αντήχησαν τούτα τα λόγια του,
πως η φίλια μας θα κρατούσε για πάντα!
Συγκινήσεις πολλές,
μα και θάνατο και πόλεμο και καταστροφή!

ΤΕΛΟΣ 4^{ης} ΣΚΗΝΗΣ

Διάρκεια ~ 13.41'